Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐληφθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος »	» 5,50
Τρίμηνος . .	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ δέχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0.25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος | *Ἐν Ἀθήναις, 29 Ἀπριλίου 1906* | *Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 22*

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ

— Ἀ! μικρούλη μου Οὐίλ, εἶπεν ὁ Ἐδέλ εἰς τὸν Γουλιέλμον, ἀρχίζεις τὸ σπάδιόν σου μὲ πολὺ ἄσχημα περιστατικά.

— Καὶ γιατὶ ἄσχημα; ἠρώτησεν ὁ μικρός.

— Διότι, ἂν δὲν λάβωμεν ἐπικουρίαν ἕως τὸ βράδυ, θὰ μᾶς καλέσουν πάλιν νὰ πᾶμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὰ παραθαλάσσια καὶ τὰ ἐξοχικὰ μέρη τῆς Ἰνδίας, ἐκτὸς ἂν τοῦ καπνίσῃ, τοῦ κυβερνήτου μας, νὰ μᾶς τινάξῃ στὸν ἀέρα.

— Ὤ! εἶπεν ὁ ναυτόπαις, κὶ καὶ μιὰ διασκέδασις, ποῦ πρέπει νὰ τὴν περιμένωμεν, ἀλλὰ δὲν εἶνε διόλου διασκεδαστική.

— Ἀκριβῶς, ὅπως τὸ λές, παιδί μου. Δὲν εἶνε διόλου ἀστεῖο νὰ δῆς πῶς πετιέσαι στὸν ἀέρα, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ εἶνε ὁπωσδήποτε καλλίτερο παρὰ νὰ παραδοθῆς. Διατηρεῖς, τουλάχιστον, τὴν τιμήν σου.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Ἰάκωβος Κλαβαγιὰν ἐφάνη ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα. Ἀνέβη ἀμέσως εἰς τὸ κάσσαρο, μὲ τὸ τηλεσκόπιον εἰς τὸ χέρι, καὶ ἐξήτασε προσεκτικὰ τὸν ὁρίζοντα.

Τώρα τὰ τρία ἀγγλικὰ πλοῖα διεκρίνοντο καθαρὰ πλέον. Ἐμπρὸς-ἐμπρός, προηγουμένη ἀπὸ τὰ ἄλλα ἕως ἓν μίλιον, ὡς ἐφαίνετο μὲ τὸ μάτι, ἐξεχώριζε μία ὡραία κορβέττα. Καὶ αὐτὴ ἡ κορβέττα εἶχε μεγαλητέραν ταχύτητα ἀπὸ ὅλα· ἦτο φανερὸν ὅτι θὰ ἔφθανε τὸ τριήστιον ἕως τὸ βράδυ.

Αἱ διαταγαὶ τοῦ Ἰακώβου ἐδόθησαν, βραχύλογοι καὶ ἀποφασιστικαί. Ἡ *Καλὴ Ἐλπὶς* ἐσκεπάσθη μὲ ὅσα ἦτο δυνατὸν περισσότερα ἀνοιγμένα ἱστία. Οἱ *παπαφίγκοι* καὶ οἱ *κοῦντροι* ἀνεπετάσθησαν, καὶ τὸ σκάφος, πλαγιάζον μὲ τὴν πολλήν του ἱστιοφορίαν, κατώρθωσε νὰ πλεύσῃ τόσον γρήγορα ὅσον οἱ διῶκταί του.

Κατὰ τὰς ἓξ τὸ βράδυ, ἡ κορβέττα *Ἀετὸς* δὲν τὴν εἶχε πλησιάσῃ περισσότερον. Ἡ *Καλὴ Ἐλπὶς* ἔμενεν εἰς τὴν ἰδίαν ἀπόστασιν χωρὶς πολὺν κόπον. Καὶ διετήρησεν αὐτὴν τὴν ἀπόστασιν καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Τὴν αὐγήν, τὰ ἀγγλικὰ πολεμικὰ ἐφαίνοντο πάλιν πρὸς βορρᾶν.

Ἀλλὰ τότε γέον ἱστίον ἐφανερώθη ἔξαφνα πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

— Κι' ἄλλος Ἐγγλέζος! ἀνέκραξεν ὁ Οὐσταρίτζ μὲ ἕνα βρυχηθμὸν ἀγανακτήσεως.

Ὁ Ἰάκωβος Κλαβαγιάν, ὠχρός, ἀλλὰ ἀποφασιστικός, ἐκάλεσε τοὺς πιστούς του συντρόφους.

— Παληκάρια μου, εἶπεν εἰς αὐτούς, δὲν μᾶς μένει πλέον παρὰ νὰ ἐκλέξωμεν ἓν ἀπὸ τὰ διάφορα εἴδη τοῦ θανάτου, διότι φαντάζομαι ὅτι δὲν ἔχετε διάθεσιν νὰ παραδοθῆτε.

— Ἀ! ὄχι, αὐτὸ εἶνε βέβαιον καὶ ὑπερβέβαιον! ἀνεβόησεν ὁ Ἐδέλ, σφίγγων τοὺς γρόνθους του.

— Ἰδοὺ λοιπὸν τί σᾶς προτείνω. Ὑπάρχουν διακόσιαι λίτραι πυρίτιδος ἐδῶ μέσα. Ὁ Ἐδέλ θὰ φέρῃ δύο βαρέλια εἰς τὸ δωμάτιόν μου, κ' ἐγὼ θὰ τοποθετήσω τὸν Οὐίλ κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα. Θὰ τὸν διατάξω δὲ νὰ βάλῃ φωτιὰ στὸ φυτίλι...

— Καλά! ἀπήντησεν ὁ Βάσκος· καὶ σεῖς ὁ ἴδιος θὰ δώσετε τὴν διαταγήν;

— Ναί, ἐγώ. Ὅταν ἰδῶ ὅτι ἦλθεν ἡ κατάλληλος στιγμή, ὅταν δηλαδὴ δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον τρόπος νὰ φύγωμεν, θὰ προσποιηθῶ ὅτι παραδίδομαι καὶ θὰ βάλω τὸ τιμόνι πρὸς τὸ πλησιέστερον ἀπὸ τὰ ἀγγλικὰ πολεμικά. Θὰ κολλήσωμεν εἰς τὸ πλευρό του, καὶ θὰ τὸ παρασύρωμεν μαζί μας εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

— Ἔξοχα, κυβερνῆτά μου! εἶπεν ὁ Ἐδέλ. Αὐτὴ εἶνε ἀπόφασις ὅπως πρέπει. Καὶ ἂς μᾶς συγχωρήσῃ ὁ καλὸς μας ὁ Θεός, ἂν πᾶμε νὰ παρουσιασθοῦμε ἐμπρός του χωρὶς νὰ μᾶς καλέσῃ.

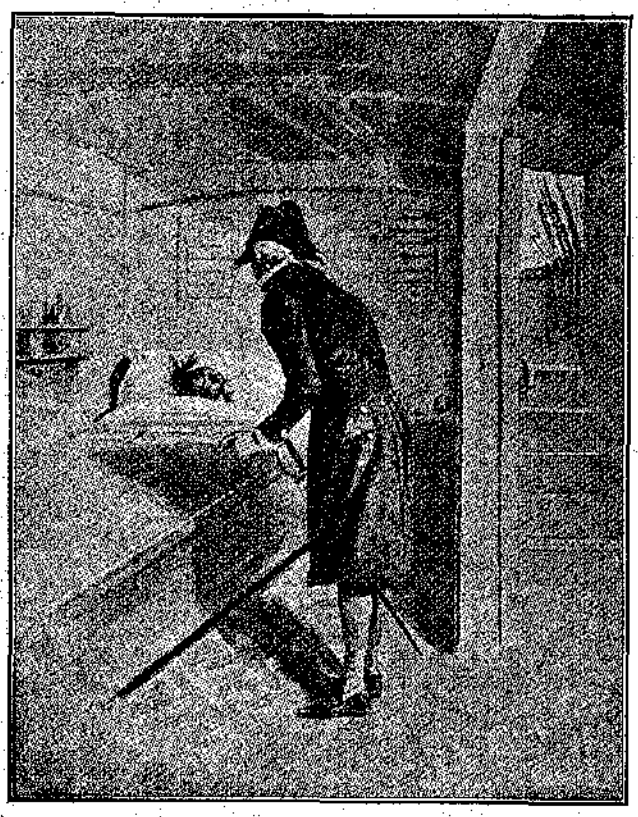

«Τὸν εὗρῆκε κατακόκκινον...» (Σελ. 162 στ. 6'.)

Ἀλλὰ δὲν μᾶς ἄφισε καὶ ὁ ἴδιος νὰ ἐκλέξωμεν ἄλλο μέσον.

Ὁ Οὐσταρὶτζ ὅμως ἐπρόβαλε μίαν ἀντίρρησιν σοβαρὰν καὶ φυσικήν.

— Δὲν φοβεῖσθε ποῦ θὰ ἀναθέσετε εἰς αὐτὸ τὸ παιδάκι νὰ κάμῃ ἔν ἔργον πολὺ ἀνώτερον ἀπὸ τὰς δυνάμεις του καὶ ἀπὸ τὸν χαρακτῆρά του; Δὲν εἶνε φόβος μήπως τρομάξῃ καὶ ἀρνηθῇ ν' ἀποθάνῃ; Εἶνε πολὺ θλιβερὸν πρᾶγμα νὰ παρασύρωμε κ' ἐκεῖνο τὸ καϊμένο εἰς τὴν καταστροφήν μας.

Δάκρυα ἐφάνησαν εἰς τὰ μάτια τοῦ νεαροῦ καταδρομέως. Ἔσπευσε νὰ τὰ σκουπίσῃ.

— Ἔχεις δίκαιον, παληκάρι μου, εἶπε. Ἀλλὰ εἶνε δυνατὸν νὰ κάμωμεν διαφορετικά; Ἂν μοῦ ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ ἀπομακρύνω ἀπὸ ἐδῶ, θὰ τὸ ἔκαμνα μὲ ὅλην τὴν καρδιά μου. Ἀλλὰ νὰ τὸ παραδώσω εἰς τοὺς Ἄγγλους, νὰ τὸ καταδικάσω εἰς τὴν ζωὴν τῆς αἰχμαλωσίας, εἰς τὰ κάτεργα, εἰς ὅλα τὰ βάσανα, θὰ ἦτο ἀκόμη σκληρότερον. Ἄλλως τε, εἰς τὴν θέσιν ὅπου τὸ τοποθετῶ, αὐτὸ θ' ἀποθάνῃ πρῶτον. Δὲν θὰ ὑποφέρῃ διόλου.

Ἔκοψε τὴν συνομιλίαν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, καὶ ἀνέθεσεν εἰς τοὺς δύο ναύτας νὰ ἐπαγρυπνοῦν διὰ τὴν καλὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν του, προσείχοντες ἰδιαιτέρως τοὺς Ἱσπανούς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἕτοιμοι τὰ πάντα νὰ ἀποπειραθοῦν.

— Στείλετέ μου τὸ παιδί, διέταξεν, ἐνῶ τοὺς ἔστελλεν εἰς τὰς θέσεις των.

Μετ' ὀλίγον ὁ Γουλιέλμος εἰσήρχετο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυβερνήτου.

Ὁ Ἰάκωβος Κλαβαγιὰν τὸν ἐφώναξε καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθήσῃ ἐμπρός του.

— Οὐίλ, ἤρχισε μὲ σοβαρὰν φωνήν, ἠθέλησες νὰ γίνῃς ναυτικός...

— Ναί, διέκοψεν ὁ μικρός, ἠθέλησα καὶ τὸ θέλω ἀκόμη.

— Ἐσκέφθης καλὰ τοὺς κινδύνους καὶ τὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ τοῦ ἐπαγγέλματος;

— Ναί, ἀπήντησε πάλιν ὁ μικρός. Ἐγνώριζα τί μ' ἐπερίμενε.

— Καὶ ὅταν ὡμιλήσαμεν οἱ δύο μας ἰδιαιτέρως, καὶ ἐμπρὸς εἰς τὴν μητέρα σου καὶ τὴν ἀδελφήν σου, ἐγὼ δὲν σοῦ ἀπέκρυψα τοὺς κινδύνους τοῦ σταδίου ὅπου ἤθελες νὰ εἰσέλθῃς...Πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἀκόμη, ὅταν ἤμεθα εἰς τὴν Βουρδῶνα, σοῦ ἐπρότεινα νὰ σὲ ἀφήσω νὰ τελειώσῃς τὰς σπουδάς σου διὰ νὰ καταταχθῆς εἰς τὸ πολεμικὸν ναυτικὸν τοῦ Κράτους. Ἔχεις κανὲν παράπονον ἐναντίον μου;

— Ὄχι, κυβερνήτά μου, δὲν ἔχω παρὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω διὰ τὴν ἀγάπην ποῦ μοῦ ἐδείξατε.

— Μὴ μὲ ὀνομάζῃς κυβερνήτην αὐτὴν τὴν στιγμήν· θέλω νὰ μοῦ ὁμιλήσῃς ὅπως ἄλλοτε, εἰς τὴν Οὐτακαμούνδην, διότι αὐτὸ ποῦ ἔχω ἀκόμη νὰ σοῦ εἰπῶ εἶνε σοβαρόν:

Ὁ Οὐίλ ἀπεκρίθη μὲ τρυφερότητα εἰς ἐκεῖνα τὰ φιλικὰ λόγια:

— Θέλω νὰ σᾶς εἰπῶ, καλέ μου φίλε, ὅτι ἡ καρδιά μου εἶνε γεμάτη ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνην, ποῦ αἰσθάνομαι γιὰ σᾶς.

Πάλιν δάκρυα ἀνέβησαν εἰς τὰ μάτια τοῦ νεαροῦ καταδρομέως.

— Ἄκουσέ με, Οὐίλ. Ποῖον εἶνε, κατὰ τὴν γνώμην σου, τὸ καθῆκον τοῦ κυβερνήτου ἑνὸς πλοίου, ὁ ὁποῖος βλέπει ὅτι ἦλθεν ἡ στιγμὴ ποῦ θὰ τὸν συλλάβουν οἱ ἐχθροί;

— Ἔχει καθῆκον ν' ἀντισταθῇ μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις, μέχρι θανάτου, εἶπε τολμηρῶς ὁ Γουλιέλμος.

— Καλὰ τὸ εἶπες, μέχρι θανάτου, δὲν εἶπες ἔτσι;

— Ναί, μέχρι θανάτου. Αὐτὸ εἶνε τὸ καθῆκόν του. Σεῖς ὁ ἴδιος μοῦ τὸ ἔχετε διδάξῃ.

Ὁ Κλαβαγιὰν ἐσηκώθη, καὶ ὁδηγῶν τὸν μικρὸν εἰς τὸν ἐξώστην, ὁ ὁποῖος περιέφρασσε τὸ ποδόστημα τῆς *Καλῆς Ἐλπίδος*, τοῦ ἔδειξε τὸν ὁρίζοντα πρὸς βορρᾶν.

— Πόσα πανιὰ βλέπεις ἐκεῖ κάτω; ἠρώτησε.

— Τρία. Εἶνε τὰ τρία ἀγγλικὰ πολεμικά, ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ ὁποῖα τρέχομεν ἡμεῖς.

— Εὖγε σου, δὲν ἠθέλησες νὰ εἰπῆς «φεύγομεν». Καὶ ἔκαμες καλά.

Τὸν ὡδήγησεν ἔπειτα εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ ἐξώστου, καὶ δεικνύων μὲ τὸ δάκτυλον πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

— Καί, ἐκεῖ κάτω, τί βλέπεις ἀκόμη;

— Ἕνα ἄλλο πανί, ποῦ φαίνεται ὅτι διευθύνεται πρὸς τὸ μέρος μας.

— Ναί, ἔρχεται ἐναντίον μας. Ἄλλο ἀγγλικὸν βέβαια καὶ αὐτό, καὶ θέλει νὰ μᾶς κόψῃ τὸν δρόμον τῆς ὑποχωρήσεως.

— Ἀ! εἶπε τὸ παιδάκι μὲ σοβαρὰν φωνήν, καὶ ἔμεινε συλλογισμένον.

Ἐσιώπησαν καὶ οἱ δύο, καὶ ἔμειναν ἄφωνοι δι' ὀλίγας στιγμάς.

— Ἐννοεῖς τώρα τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων μου; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Ἐννοῶ ὅτι, ἂν ξεφύγωμεν ἐκεῖνα ποῦ ἔρχονται ἀπὸ τὸν βορρᾶ, θὰ πέσωμεν ἐπάνω σ' ἐκεῖνο ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὸν νοτιᾶ...

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος, καί, ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν οὔτε ἕνα κανόνι διὰ νὰ ὑπερασπισθῶμεν, ἀνάγκη πᾶσα νὰ παραδοθῶμεν.

— Ν' ἀποθάνωμεν! ἐπρόσθεσε μὲ ἐπίσημον τόνον ὁ μικρός.

Πάλιν ἔμειναν ἄφωνοι. Κατόπιν ὡμίλησε πάλιν πρῶτος ὁ Ἰάκωβος:

— Εἶσαι ἕτοιμος ν' ἀποθάνῃς Γουλιέλμε;

Ὁ ναυτόπαις ὠχρίασεν, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἠμπόδισε ν' ἀπαντήσῃ:

— Καλέ μου φίλε, διατί νὰ ζήσω ἐγώ, ἂν σεῖς ἀποθάνετε;

Καὶ ἐπρόθεσε, μὲ μίαν ἀφέλειαν, ἡ ὁποία συνετάραξε τὴν καρδίαν τοῦ μαρκησίου.

— Πονεῖ κανεὶς πολύ, ἄμα πεθαίνει;

— Οὐίλ, ἀπεκρίθη ὁ Κλαβαγιάν, εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησίν σου κανεὶς ζῶντανὸς ἄνθρωπος δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀπαντήσῃ, ἐν γνώσει. Ἀλλά, ἀφοῦ μ' ἐρωτᾷς ἀφελῶς, σοῦ λέγω κ' ἐγὼ ὅτι δὲν πιστεύω νὰ πονῇ πολύ.

— Τότε λοιπόν, αὐτὸς εἶνε ἕνας λόγος παραπάνω διὰ νὰ μὴ φοβοῦμαι τὸν θάνατον.

Ὁ Κλαβαγιὰν τὸν ἐκύτταζε σιωπῶν, χωρὶς κἂν νὰ προσπαθήσῃ νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά του, τὰ ὁποῖα ἐπλημμύριζαν τὰ μάτια του κ' ἔτρεχαν εἰς τὸ πρόσωπόν του.

— Οὐίλ, ἐψιθύρισε, δύναμαι ἐγὼ νὰ σοῦ ἑτοιμάσω ἕνα θάνατον, ποῦ δὲν θὰ σὲ κάμῃ νὰ ὑποφέρῃς, τὸν ταχύτερον θάνατον ἀπὸ ὅσους δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ εὐχηθῇ.

Καὶ ἐσιώπησε. Τὸ παιδάκι τὸν ἐκύτταζε καλὰ μὲ ὀρθάνοικτα τὰ μάτια του, ὅπου ἦσαν ζωγραφισμένα ἀνδρικὴ ἐνέργεια καὶ ἀκλόνητος ἀπόφασις.

— Νομίζω ὅτι σᾶς ἐννοῶ, κυβερνῆτά μου. Θέλετε νὰ τινάξετε εἰς τὸν ἀέρα τὸ ἀγγλικὸν πλοῖον, ὅπου εὑρισκόμεθα τώρα.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς. Θ' ἀνατινάξω τὴν *Καλὴν Ἐλπίδα*, μαζὶ μὲ τὸ ἀγγλικὸν πολεμικόν, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ πλησιάσωμεν καὶ θὰ πέσωμεν δίπλα. Σοῦ ἀρέσει αὐτό;

— Ναί, ἐπρονέλαβεν ὁ Γουλιέλμος μὲ τὴν ἰδίαν σταθερότητα. Μαντεύω μάλιστα ὅτι εἰς ἐμένα θέλετε ν' ἀναθέσετε τὴν φροντίδα ν' ἀνάψω τὴν πυρίτιδα, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ τιναχθῇ εἰς τὸν ἀέρα ἡ *Καλὴ Ἐλπίς*.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Κλαβαγιάν, εἶσαι πραγματικῶς ἀνδρεῖον παιδί. Ἔχεις καρδιὰ παληκαριοῦ. Ἐκεῖνοι ποῦ θὰ σὲ ἀναφέρουν εἰς τὴν μητέρα σου καὶ τὴν ἀδελφήν σου, θὰ λέγουν: «Ὁ Γουλιέλμος σᾶς ἦτο ἥρως!»

Καί, ὁδηγῶν τὸν μικρόν, κατέβη μαζί του εἰς τὸ κῦτος.

Ἐκεῖ, τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὴν ἀποθήκην τῆς πυρίτιδος.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Πέτρου Μαέλ*)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ἀγαπητοί μου.

ΑΤΑ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν, ἡ ὡραιοτέρα ἑλληνικὴ ἡμέρα τῶν Ἀγώνων ἦτο ἡ τελευταία· — ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπεδείχθησαν εἰς τὸ Στάδιον οἱ μαθηταὶ τῶν Σχολείων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Ἦσαν περὶ τὰς ἑπτὰ χιλιάδας· καὶ ὅταν ἀνεπτύχθησαν αἱ φάλαγγές των ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ στίβου, καὶ παρήλασαν, κ' ἐγυμνάσθησαν, καὶ παρετάχθησαν ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, εὐσταλεῖς, ραδινοί, μὲ τὰς κυανολεύκους στολάς των, ἐνόμιζες ὅτι ἠπλώθη ἐκεῖ, κατὰ τὴν εὐτυχῆ παρομοίωσιν τῆς Κας Παρρέν, μία μεγάλη ζωντανὴ ἑλληνικὴ σημαία. Τὸ θέαμα ἦτο τόσον ὡραῖον, ὥστε ὄχι μόνον οἱ Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ξένοι τὸ ἐθαύμασαν καὶ τὸ κατεχειροκρότησαν. Καμμία σημαία νίκης δὲν ἐπροκάλεσεν εἰς τὸ Στάδιον τὸν ἐνθουσιασμὸν ποῦ ἐπροκάλεσεν ἡ ζωντανὴ αὐτὴ σημαία ἡ ἀπέραντος. Διότι ἀντεπροσώπευε ὅλον τὸ μέλλον κ' ἐνέκλειεν ὅλας τὰς ἐλπίδας τῆς φυλῆς. Καὶ ὅσοι ἠσθάνθησαν λύπην διότι ἐχάσαμεν τὸν Μαραθώνιον, ὅσοι δὲν εὗρισκαν τόσον ὡραίας τὰς ἄλλας ἡμέρας τοῦ Σταδίου διότι αἱ ξέναι νίκαι ἐπεσκίαζαν τὰς ὀλίγας ἑλληνικάς, παρηγορήθησαν καὶ ἱκανοποιήθησαν τὴν τελευταίαν ἡμέραν μὲ τὴν μοναδικὴν ἐκείνην ἐπισφράγισιν, μὲ τὴν θριαμβευπαὶν ἐμφάνισιν τῆς ἑλληνικῆς νεότητος, καὶ ηὗραν δύναμιν καὶ θάρρος νὰ χειροκροτήσουν ἀκόμη ζωηρότερα, ἀκόμη ἐγκαρδιώτερα καὶ τοὺς ξένους Ὀλυμπονίκας, καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάμβαναν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Βασιλέως τὸν ἱερὸν κλάδον τῆς Ἐλαίας.

— Τὸ μέλλον εἶνε ἰδικόν μας, ἐσυλλογίζοντο οἱ καλοὶ πατριῶται· ὅταν τὰ παιδιὰ αὐτὰ μὲ τὰ γερὰ σώματα μεγαλώσουν, ὁ κότινος τῆς Ὀλυμπίας δὲν θὰ ἐξάγεται τόσον ἄφθονος εἰς τὸ Ἐξωτερικόν. Θὰ μένῃ πολὺς καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα... Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν εἶνε μόνον οἱ καλοὶ ἀθληταί, ἀλλὰ καὶ οἱ καλοὶ στρατιῶται τοῦ μέλλοντος. Θέλομεν νὰ γίνουν πρῶτα ἀθληταί, διὰ νὰ γίνουν ἔπειτα στρατιῶται. Ἡ ἐρχομένη ἀθλητικὴ γενεὰ θὰ ὑπερασπισθῇ τὴν πατρίδα πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὴν παρελθοῦσαν, ποῦ εἶχε παραμελήσῃ τὸν ἀθλητισμόν. Οἱ νεαροὶ αὐτοὶ μαθηταὶ γυμνάζονται, καὶ καθὼς ἀπέδειξαν μὲ τὴν ἐμφάνισίν των καὶ μὲ τὰς ἀσκήσεις των, κάμνουν θαύματα. Δι' αὐτὸ μᾶς ἐμπνέουν τόσας ἐλπίδας, καὶ ἀπὸ χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν ἀναιδάζουν τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια μας...

Αὐτὰ ἔλεγαν τὰ ἀτελεύτητα χειροκροτήματα, τὰ ὁποῖα ὑπεδέχθησαν τοὺς μαθητὰς εἰς τὸ Στάδιον. Τοὺς ἐθαύμασα κ' ἐγώ, τοὺς ἐχειροκρότησα κ' ἐγώ, καὶ μίαν στιγμὴν αἰσθάνθηκα τὰ μάτιά μου δακρυσμένα. Ἀλλ' ὄχι· τὸ δάκρυ αὐτὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῆς στιγμῆς πρέπει νὰ τὸ σκουπίζωμεν γρήγορα, διὰ νὰ μὴ βλέπωμεν τὰ πράγματα θολὰ καὶ ἀλλοιωμένα... Ἂν κυττάξωμεν καλλίτερα, ὁ ἐνθουσιασμός μας δὲν θὰ πέσῃ βέβαια, ἀλλὰ κάπως θὰ μετριασθῇ. Οἱ μαθηταὶ ποῦ ἐπεδείχθησαν προχθὲς εἰς τὸ Στάδιον ἦσαν πολλοὶ καὶ καλοί· ἠμποροῦσε ὅμως νὰ εἶνε καλλίτεροι, καὶ προπάντων περισσότεροι. Αὐτὸ εἶνε ἡ γυμνὴ ἀλήθεια. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, εἰς παρομοίαν ἑορτήν, παρετάχθησαν ἄνω τῶν 12,000 μαθητῶν. Καὶ ἀμφιβάλλω ἂν οἱ σημερινοὶ εἶνε καλλίτερα γυμνασμένοι ἀπὸ ἐκείνους, ἢ ἂν ἀγαποῦν περισσότερον τὴν γυμναστικήν... Παρετήρησα μὲ προσοχὴν τὰ σώματά των. Πολλὰ τῷόντι ἦσαν ὡραῖα, κανονικά, εὐτραφῆ. Ἀλλὰ τοῦτο ὠφείλετο μᾶλλον εἰς τὴν φύσιν παρὰ εἰς τὴν ἄσκησιν. Ἀπὸ ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος, ἕνα μόνον μαθητὴν διέκρινα μὲ μῦς ἀνεπτυγμένους τεχνητῶς. Ἦτο ἐκεῖνος ποῦ ἐφοροῦσε φανέλλαν χωρὶς μανίκια κ' ἐπεδείκνυε γυμνοὺς βραχίονας ἀληθινοῦ ἀθλητοῦ. Ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια μαθητικοῦ βίου, ἔτσι δὲν ἔπρεπε νὰ ἦσαν ὅλοι; οἱ περισσότεροι τούλάχιστον;

Ἀλλ' ἡ γυμναστικὴ τῶν σχολείων μας, μὲ ὅλας τὰς προόδους ποῦ ἔκαμε τώρα-ὕστερα, χωλαίνει, ὄχι τόσον ἐξ ὑπαιτιότητος τῶν ὀργανωτῶν καὶ τῶν διευθυντῶν της,— οἱ ὁποῖοι, φαίνεται, τὰ κάμνουν ὅλα ὀλίγον βιαστικά, εἰς τὸ τέλος, καὶ καταπονοῦν τοὺς μαθητάς,— ἀλλ' ἐξ ὑπαιτιότητος αὐτῶν τῶν μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι μηχανεύονται τὰ πάντα, διὰ νὰ ἐξαιροῦνται ἢ νὰ πουσιάζουν ἀπὸ τὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς.

Τὸ λυπηρότερον εἶνε ὅτι εἰς τοῦτο ἔχουν σχεδὸν πάντοτε συμβούλους καὶ βοηθοὺς τοὺς γονεῖς. Οἱ γονεῖς φοβοῦνται τὴν γυμναστικήν, ἄλλοι ἀπὸ πνεῦμα οἰκονομίας καὶ ἄλλοι ἀπὸ στοργὴν κακῶς ἐννοουμένην. Ὅταν δὲν εἶνε πτωχοὶ καὶ ὅταν δὲν νομίζουν περιττὴν τὴν δαπάνην τῆς γυμναστικῆς, φοβοῦνται μήπως τὰ παιδιὰ των κακοπάθουν καὶ κρυολογήσουν. Καὶ ὑποβάλλουν οἱ ἴδιοι ἀναφορὰς μὲ πιστοποιητικὰ ἰατρῶν, διὰ νὰ ἐξαιρεθοῦν τὰ παιδιά των, τὰ ὁποῖα συνήθως δὲν ἀντιλέγουν, διότι καὶ αὐτὰ *βαρύνονται* τὴν γυμναστικήν. Ἀπὸ τοὺς μαθητάς, π. χ: ποῦ γνωρίζω ἐγώ, ὀλίγοι εἶνε ὅσοι δὲν ἐξηρέθησαν οὕτω ἢ ὅσοι δὲν ἀπουσιάζουν κατὰ κανόνα καὶ αὐθαιρέτως ἀπὸ τὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς. Ἐννοεῖται ὅτι ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους, καὶ οἱ γυμνασταὶ δὲν εἶνε εὔκολον νὰ κάμνουν τίποτε περισσότερον ἀφ' ὅ,τι κάμνουν καὶ ἀφ' ὅ,τι μᾶς ἔδειξαν προχθὲς εἰς τὸ Στάδιον...

Εἴθε οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες, οἱ τελούμενοι εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ ἐμπνεύσουν γενικῶς περισσοτέραν ἀγάπην πρὸς τὴν γυμναστικήν, ὥστε εἰς τὸ μέλλον νὰ μὴ τὴν φοβοῦνται οἱ περισσότεροι γονεῖς καὶ νὰ μὴ τὴν βαρύνωνται οἱ περισσότεροι μαθηταί...

Σᾶς ἀσπά ομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Ο ΓΑΛΑΣ

Πολλὲς ἡμέρες εἶχε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτάκι του ὁ *Γάλας*. Τὰ ἀδυνατισμένα ποδαράκια του δὲν εἶχαν κἂν τὴν δύναμιν νὰ τὸν πάνε ἕως τὸ μπαλκόνι, ὅπου τακτικὰ ἐπήγαινε κ' ἔζεσταινότανε στὸν ἥλιο.

Ἡ Ἰσμήνη ἐμβῆκε εἰς τὸ δωμάτιον, μὲ τὲς μύτες τῶν ποδιῶν της. Ὁ *Γάλας* ἤτανε τόσο ἀσπροκίτρινος ἐπάνω στὸ βελουδένιο μαξιλαράκι του, ὥστε ἡ κυρά του ἐτρόμαξε.

Ἐκουνήθηκε ὅμως λιγάκι τὸ γατάκι. Ἀπόδειξις ὅτι ἐζοῦσε ἀκόμα. Τὸ κοριτσάκι ἐγονάτισε περίλυπο κοντά του...

— Ἄχ, καϊμένο ψιψινάκι μου!

— Λοιπόν, κυρία Ἰσμήνη, πῶς εἶνε σήμερα; ἠρώτησε ἡ Μαρίνα, προβάλλουσα ἀπὸ τὴν μισοανοικτὴν πόρταν τὸ λυπημένο προσωπάκι της.

— Μόλις σαλεύει, Μαρίνα!... Ἡ μυτοῦλά του, ποῦ ἤτανε πρὶν τόσο δροσερή, τόσο τριανταφυλλένια... κύττα πῶς εἶνε στεγνὴ καὶ ἄσπρη τώρα... Καὶ αἱ μακρυὲς ὡραῖες τρίχες του, μὲ τὴν ἀδυναμίαν ποῦ ἔχει, φαίνονται σὰν ροῦχα παραπολὺ φαρδυά... Δὲν ἔχει πιὰ δύναμιν οὔτε νὰ γλυφθῇ... Ὠ! θὰ πεθάνῃ... βέβαια θὰ πεθάνῃ!

— Μὴν ἀπελπίζεσθε, κυρία Ἰσμη-

νοῦλα... Μὴν κλαῖτε, γιατί θ' ἀρχίσω κ' ἐγὼ τὰ κλάμματα.... Θὰ τὸ ἔχω παντοτεινὰ καϋμό, ποῦ ἐπῆγα τὸν *Μελάνη* στοῦ κυρίου Παλαιοτομίδου, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες τώρα!... Ποῦ νὰ φαντασθῶ πῶς αὐτὰ τὰ δυὸ γατάκια ἤτανε ἀγαπημένα σὰν νὰ ἤτανε ἀνθρωπάκια!... Νὰ τώρα αὐτό, ποῦ πάει νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πίκρα του... Ἐδοκιμάσατε νὰ τοῦ δώσετε λιγάκι γάλα μὲ βανίλλια;

— Δὲν θέλει πιὰ τίποτε νὰ φάγῃ, *Μαρίνα*... Δὲν ἔχει οὔτε ὄρεξιν, οὔτε δύναμιν...

—'Αδιάφορον!...'Εγὼ θὰ ἑτοιμάσω λίγη κρέμα, ἐπίτηδες γι' αὐτὸ τὸ καϊμένο... ποιὸς ξέρει; μπορεῖ νὰ τὸ ὠφελήσῃ...'Α! μοῦ ραγίζεται ἡ καρδιὰ νὰ τὸ βλέπω ἔτσι λυπημένο... Τὸ ἄλλο ὅμως; τί νὰ ἔχῃ ἀπογίνῃ...'Αν κατωρθόναμε νὰ τὸ εὕρωμε τὴν ἐποχὴ ποῦ... 'Αχ! ἔτσι μοῦ ἦρθε νὰ τὴν δείρω, ἐκείνη τὴν παλιο-'Αννέτα, ὅταν ἐπῆγα νὰ τῆς τὸ ζητήσω πίσω, καὶ αὐτὴ μοῦ εἶπε, μὲ μιὰ ἀπάθεια: «Ἔρω ἐγώ, *Μαρίνα μου*; φαίνεται πῶς δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ κάθεται μαζί μας κ' ἔφυγε!...» Δὲν θέλω νὰ κατηγορήσω τὸν θεό σας· αὐτὸς εἶνε σοφὸς ἄνθρωπος· ἀλλά, στὸ σπίτι του δὲν εἶνε κανένας ποῦ νὰ νοιώθῃ νὰ περιποιῆται τὰ ζῷα, νὰ τοὺς μιλῇ, νὰ τ' ἀγαπᾷ...

'Η Μαρίνα εἶχε γίνῃ, τώρα τελευταῖα, καὶ *φιλόγατος*, καὶ ἐσκοτονότανε πῶς νὰ περιποιηθῇ τὸν *Γάλα*. Εἶχε μιὰ μεγάλη μελανιὰ στὴν ψυχή της,

«Ὁ Γάλας ἐπάνω στὸ μαξιλαράκι του...» (Σελ. 171.)

— τὸν *Μελάνη*, ποῦ εἶχε χαθῇ ἐξ αἰτίας της, διότι αὐτηνῆς ἰδέα ἤτανε νὰ τὸν χαρίσουν εἰς τὸν κύριον Παλαιοτομίδην...

Εἶχαν περάσῃ τέσσαρες μῆνες ποῦ εἶχαν χωρισθῇ τὰ δύο ἀδελφάκια. Ὁ *Γάλας*, εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν τὸ ἐπίστευε, κ' ἐνόμιζεν ὅτι τοῦ τὸ ἔκαμαν ἀστεῖο· ἔπειτα ὅμως τὸν ἔπιασεν ἡ πίκρα καὶ ἡ μελαγχολία, ὅταν εἶδε ὅτι τὸ ἀδελφάκι του ἔλειπε πραγματικῶς. Τὸ ἐζητοῦσε παντοῦ, 'ς ὅλα τὰ ἔπιπλα ἀπὸ κάτω, 'ς ὅλες τὲς γωνίτσες, ἐμυριζότανε μὴν ἤτανε πουθενὰ κρυμμένο, καὶ ἐνιαούριζε μὲ παράπονο...

— Θὰ συνηθίσῃ!... ἐλέγανε ὅλοι.

Δὲν ἐσυνήθισε ὅμως ὁ *Γάλας*. Ἔπαυσε πιὰ νὰ φάχνῃ διὰ νὰ εὕρῃ τὸν *Μελάνη*· ἀλλὰ μία ἀλλοιώτικη ἀρρώστια τὸν ἐκυρίευσεν. Δὲν ἔμοιαζε τοῦ ἀδελφοῦ του ὁ *Γάλας* ἤτανε ἥσυχος, καλός, ταπεινός, φιλόστοργος, ἀλλὰ καὶ ἀδύνατος καὶ φοβητσιάρης. 'Ενῷ ὁ *Μελάνης* ἐξεκινοῦσε σὰν παληκάρι, εἰς τοὺς δρόμους τῶν 'Αθηνῶν, διὰ νὰ εὕρῃ τὸν ἀδελφόν του, αὐτὸς ἐκαλιόταν καὶ ἔσβυνε σιγὰ-σιγὰ

«Ἕνας κτηνίατρος ἦλθε νὰ τὸν ἰδῇ...» (Σελ. 172.)

ἀπὸ τὴν λύπη του 'στὸ μαξιλάρι...

Ἕνας κτηνίατρος ἦλθε νὰ τὸν ἰδῇ. 'Εκύτταξε τὸν σφυγμόν του, τὴν γλωσσίτσα του, καὶ τοῦ διώρισε γιατρικά... 'Αλλὰ ἀπὸ πότε οἱ γιατροί, καὶ μάλιστα οἱ κτηνίατροι, μποροῦν νὰ θεραπεύουν τὰ πάθη τῆς καρδιᾶς;

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΕΡΓΟΝ

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι διεσκορπίσθησαν μακρὰν ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ πύργου τῆς Βαβέλ, τρεῖς ἀδελφοὶ ἐπῆραν δρόμον καὶ ἐτράβηξαν πολὺν-πολὺν καιρὸν μαζί, κατὰ τὴν 'Ανατολήν. Ἦσαν ἀδελφοὶ ἀγαπημένοι, καὶ ἡ ἀγάπη τοὺς ἔκαμνε ν' ἀναβάλλουν διαρκῶς τὴν ὥραν τοῦ χωρισμοῦ.

Τέλος ἐσταμάτησαν, καὶ ὁ πρωτότοκος εἶπε:

— Ἐδῶ εἶνε τὸ μέρος, ὅπου πρέπει νὰ γίνῃ ὁ χωρισμός μας. 'Εγὼ θὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου πρὸς τὴν 'Ανατολήν, ἐνῷ σύ, ἀδελφέ μου, θ' ἀναβῆς πρὸς τὰ μέρη τοῦ Βορρᾶ, καὶ σύ, μικρότερε, θὰ ἐπιστρέψῃς πρὸς τὴν Δύσιν. 'Αλλά, πρὶν χωρισθῶμεν, τί θ' ἀφίσωμεν διὰ νὰ μείνῃ αἰώνια ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀδελφικῆς στοργῆς μας; 'Εγὼ θὰ κτίσω ἐδῶ ἕνα πύργον δυνατώτερον καὶ ἀπὸ τὸν πύργον τῆς γῆς τῆς Βαβυλῶνος, καὶ εἰς τὴν κορυφήν του θὰ ἐπιγράψω ἑνωμένα τὰ τρία μας ὀνόματα.

— 'Εγώ, εἶπεν ὁ δεύτερος, θὰ ὑποχρεώσω μὲ τὴν ρομφαίαν μου τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὑμνοῦν καὶ νὰ δοξάζουν τὰ ὀνόματά μας, καὶ θὰ τὰ σημειώσω ἐπάνω εἰς τὴν γῆν των μὲ τὸ αἷμά των!

— Κ' ἐγώ, εἶπεν ὁ νεώτερος, θὰ τραγουδήσω στὰ παιδιά μου τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν τῆς φιλίας μας, καὶ θὰ ψάλλω τὸ τραγοῦδί μου στὴν κούνια τῶν μικρῶν παιδιῶν...

Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἐφιλήθησαν, ἐπῆρεν ὁ καθένας τὸ κοπάδι του κ' ἐχωρίσθησαν διὰ παντός.

Ὁ πρῶτος ἔβαλεν ἀμέσως θεμέλια νὰ κτίσῃ τὸν πύργον. 'Η ἐργασία ἐπῆγεν εἰς μάκρος, καὶ οἱ υἱοί του ἀπετελείωσαν τὸ ἔργον τοῦ πατρός των.

Ὁ δεύτερος ὥπλισε τὰ τέκνα του, καὶ διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου κατέκτησε τοὺς τόπους, ὅπου ἐπροχωροῦσε. 'Η ἐξουσία του ηὐξήθη καὶ ἐκρατυνθῆ, καί, πρὶν περάσῃ πολὺς καιρός, δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ ὄνομά του, καὶ χωρὶς νὰ τὸ προφέρῃ μὲ φόβον καὶ μὲ τρόμον.

Ὁ τρίτος, εἰς τὸν δρόμον του, εὑρῆκε θάλασσαν ἐμπρός του. Ἔστησε τὴν σκηνήν του ἐκεῖ, καὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν εὐτυχισμένων παιδικῶν χρόνων ποῦ εἶχε περάσῃ μὲ τ' ἀδέλφια του εἰς τὴν μακρυνὴν πατρίδα των, τὸν ἔκαμε νὰ τραγουδῇ τὴν ἀνδρείαν των καὶ τὴν ἀδελφικήν των ἀγάπην. Τὰ παιδιά του ἔμαθαν τὰ τραγούδια των, καὶ τὰ μετέδωσαν καὶ τὰ ἐσκόρπισαν παντοῦ, σὰν τὰ σιτάρια ποῦ σκορπίζει ὁ γεωργὸς εἰς τὸν κάμπον.

Καί, ὅταν ἐπέρασαν χρόνια καὶ αἰῶνες, τίποτε δὲν ἔμεινε πλέον ἀπὸ τὴν σφαγὴν καὶ τὸν ὄλεθρον ποῦ εἶχε κάμῃ ὁ κατακτητής. Μερικὰ λιθάρια, σκεπασμένα μὲ χῶμα, εἶχαν ἀπομείνῃ ἀπὸ τὸ τεράστιον οἰκοδόμημα τοῦ πρώτου ἀδελφοῦ. Καὶ μόνον τὸ ἄθλον καὶ ἄφθαρτον τραγοῦδι ἐζοῦσεν ἀκόμη, καὶ ἐπανελάμβανε κοντὰ στὴν κούνια τῶν μικρῶν παιδιῶν τὴν στοργὴν καὶ τὴν ἀγάπην ποῦ εἶχαν οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἀδελφοί, πρὶν μεγαλώσουν καὶ χωρισθοῦν διὰ νὰ τραβήξῃ ὁ καθένας τὸν δρόμον του...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

... Πόσο μοιάζει
Μὲ νεανίαν ἄσωτον
τὸ πλοῖον, ποῦ ἀφίνει
Τὸν κόλπον τῆς πατρίδος του
σημαιοστολισμένον,
Ἐνῷ ὁ πλάνος ἄνεμος
τὸ γλυκοαγκαλιάζει,—
Καὶ πάλι σὰν τὸν ἄσωτον
ὀπίσω ἐπιστρέφει
Μὲ ἀνεμόδαρτα πλευρὰ
καὶ μὲ πανιὰ σχισμένα
Ἀφοῦ τὸ γυμνοέγδαρεν
ὁ ἄνεμος ὁ πλάνος!...

(Ἐκ τῶν τοῦ Σαίξπηρ) Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ὅταν ἡ Μὶς Δούγλας καὶ ἡ μικροῦλα Σελήνη ἔφθασαν εἰς τὸ Παρίσι, τὰ κατανόδενδρα τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ τῶν 'Ηλυσίων Πεδίων ἦσαν ἀνθισμένα, τὰ δένδρα τῶν βουλεβάρτων ἦσαν γεμάτα ἀπὸ μπουμπούκια μισανοιγμένα· δροσερὸ ἀέρακι ἐσάρωνε τὰ ἄσπρα συνεφάκια ἀπὸ τὸν ἀνοικτογάλανον οὐρανόν. 'Η ἄνοιξις εἶνε ἡ καλλιτέρα ἐποχή, δι' ἐκείνους ποῦ ἀγαποῦν τὸ Παρίσι, τὴν ὡραιοτέραν πόλιν τοῦ κόσμου. Τὰ νερὰ τῆς βρύσης, καθὼς τὰ ἐπερνοῦσαν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, ἐνόμιζες, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐσκορπίζοντο, πῶς ἦσαν ἄπειρα διαμαντάκια. Ὅλα ἦσαν χαρμόσυνα, σὰν νὰ ἐσπαρταροῦσαν ἀπὸ τὴν ἐλπίδα.

Ἐνῷ ἐταξείδευαν—καὶ τὸ ταξεῖδι ἦτο ἀτέλειωτον—ἡ 'Αμερικανὶς εἶχε παρατηρήσῃ καὶ σπουδάσῃ ἀπὸ κοντὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς προστατευομένης της. 'Η μικροῦλα ὠμιλοῦσεν ὀλίγον, ἔμενεν ἀγρημένη, σὰν βυθισμένη εἰς ἕνα εἶδος ὀνείρου· κάποτε τὴν ἔπιανε μία νευρικὴ τρεμοῦλα, σὰν νὰ ἐτρόμαζεν ἀπὸ τὸ ἄγνωστον ποῦ εὑρίσκετο ἐμπρός της. Ὅταν ἡ Μὶς Δούγλας τῆς ἔκαμνεν ἐρωτήσεις, δὲν ἀπεκρίνετο παρὰ μὲ μονοσύλλαβα καὶ μὲ κόπον. Τὸ μνημονικὸν τῆς καϊμένης τῆς Σελήνης δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ ἐξυπνήσῃ καλά, καὶ ἔμενεν ἀκόμη μισοκοιμισμένον.

Ἐπειδὴ ἡ Μὶς Δούγλας ἐγνώριζεν ἄπειρον κόσμον, ἔκαμνε πολλοὺς σταθμοὺς εἰς τὸ ταξεῖδι. Εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, μεταξὺ τῶν ἄλλων, εἶχε μείνῃ δύο ἑβδομάδας, καὶ αὐταὶ αἱ δύο ἑβδομάδες ἦσαν ἀληθινὸ μαρτύριον διὰ τὴν μικροῦλαν. 'Η Σελήνη εἶχε παρακαλέσῃ τόσον πολὺ τὴν προστάτριάν της νὰ μὴν εἰπῇ τίποτε διὰ τὰ σχέδιά των καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ διηγηθῇ ὅτι εἶχε πέσῃ ἀπὸ τὸ φεγγάρι, ὥστε ἡ Μὶς Κόρα τὴν παρουσίαζε πάντοτε ὡς μικροῦλαν φίλην της, μὲ τὸ ὄνομα Σελήνη Χάρδυ. Τὸ ἀλλόκοτον ἐκεῖνο μικρό της ὄνομα εἰς κανένα, κατὰ τὰ φαινόμενα, δὲν ἔκαμνεν ἐντύπωσιν. Τὰ ἰδιότροπα ὀνόματα εἶνε πολὺ συχνὰ εἰς τὰς 'Ηνωμένας Πολιτείας. Ὅλοι λοιπὸν τῆς ἐφέροντο μὲ καλωσύνην, ἀλλὰ σὰν νὰ ἦτο παιδάκι χωρὶς πολλὴν σημασίαν, καὶ αὐτὸ ἐπαπείνωνε πολὺ τὴν φιλαυτίαν τῆς Σελήνης.

'Η Μὶς Δούγλας εἶχε προτιμήσῃ νὰ διαπλεύσῃ τὸν ὠκεανὸν μὲ ἀγγλικὸν ἀτμόπλοιον. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ Καλαὶ καὶ ἡ Σελήνη ἤκουσε νὰ ὁμιλοῦν γαλλικὰ εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τὸ βαγόνι τοῦ σιδηροδρόμου, παντοῦ, ἡ καρδοῦλά της ἤρχισε νὰ κτυπᾷ πολὺ δυνατά. Ἐκρατοῦσε σφικτὰ τὸ χέρι τῆς μεγάλης φίλης της, σὰν νὰ τῆς ἐζητοῦσε νὰ τὴν προστατεύσῃ. Τὴν πρώτην φορὰν ποῦ ἀπήντησεν εἰς τὰς ἐρωτήσεις μιᾶς κυρίας, μὲ τὴν ὁποίαν συνεταξείδευαν εἰς τὸ ἴδιον βαγόνι, καὶ ἡ ὁποία τῆς εἶχε προσφέρῃ φροῦτα, εἶχεν ὁμιλήσῃ μὲ τραυλίσματα· ἐζητοῦσε τὰς λέξεις καὶ δὲν τὰς εὑρίσκε πάντοτε. 'Αλλὰ ὁ τόνος τῆς φωνῆς, ἡ προφορά της, ἦσαν πραγματικῶς τόνος καὶ προφορὰ μικρᾶς Γαλλίδος. Τὸ ἀντελήφθη καὶ μόνη της, καὶ ἠσθάνθη ἀπὸ αὐτὸ μίαν χωριστὴν χαράν.

Τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου κατέλυσαν ἦτο εἰς τὴν ὁδὸν Ριβολί, καὶ τὰ παράθυρα τῶν δωματίων του ἔβλεπαν πρὸς τὸν κῆπον τοῦ Κεραμεικοῦ. Πολὺ πιθανὸν ἡ Σελήνη, ὅταν ἦτο πολὺ μικρή, νὰ εἶχε παίξῃ κάτω ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἴδια κατανόδενδρα, ποῦ τώρα ἦσαν σκεπασμένα μὲ ἄνθη ἄσπρα καὶ τριανταφυλλιά, στηλωμένα σὰν σημαιοῦλες μέσα στὰ πράσινα φύλλα. 'Η Σελήνη ἐκύτταζε καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε.

Εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν μετὰ τὸν ἐρχομόν των, ἡ Μὶς Δούγλας ἐξῆλθε πεζῇ μὲ τὴν μικροῦλαν. Ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ Κεραμεικόν, ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τῆς 'Ομονοίας καὶ ἀνέβησαν πρὸς τὰ 'Ηλύσια. Χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ, ἡ Σελήνη ἦτο ὁδηγὸς εἰς τὸν περίπατον· ἐπήγαινε κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, καὶ ὅσον ἐπήγαινε, τόσον ταχύτερα ἐβάδιζε. Δὲν ἤνοιγε τὸ στόμα της νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ ἡ ἀναπνοή της ἦτο ταχεῖα, καὶ τὰ χρώματα ἤρχοντο κ' ἔφευγαν ἐπάνω εἰς τὸ προσωπάκι της μὲ τὸ συνωφρυωμένον μέτωπον.

Μίαν στιγμὴν ἐστάθη ἐμπρὸς εἰς ἓν θεατρίδιον Φασουλῆ, ὅπου τὰ παρατεταγμένα θρανία ἐπερίμεναν τοὺς μικροὺς θεατάς. Καὶ εἶπεν ἁπλούστατα:

— Εἶνε ἄδειο, διότι ἀκόμα εἶνε πολὺ ἐνωρίς... Τὸ ἀπόγευμα, δὲν εὑρίσκει κανεὶς θέσιν νὰ καθήσῃ. Μιὰ δεκάρα ἡ εἴσοδος.

'Η Μὶς Δούγλας δὲν ἀπήντησε. Δὲν ἤθελε νὰ διακόψῃ τὴν ἀφανῆ ἐργασίαν, ἡ ὁποία ἐγίνετο εἰς τὸν μικρὸν ἐκεῖνον ἐγκέφαλον, τὸν σχεδὸν θεραπευμένον. Ἐφαντάζετο ὅτι εὑρίσκετο εἰς τὸν δρόμον τῆς ἐπιτυχίας, κ' ἐκτυποῦσε καὶ αὐτῆς ἡ καρδία. Μ' ὅλην τὴν φυσικήν της ψυχρότητα, ἠσθάνετο πραγματικὴν στοργὴν διὰ τὴν μικροῦλαν. Ἔπειτα δέ, ἐκεῖνο τὸ παιγνίδι ποῦ ἔπαιζεν ἐναντίον τοῦ πεπρωμένου, τὴν ἐκρατοῦσεν εἰς διαρκῆ ἀγωνίαν.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Πέτρου Σαρρών, πάντοτε χωρὶς κανένα δισταγμόν, ἡ Σελήνη ἄφισε τὰ 'Ηλύσια καὶ ἐπῆγεν ἀπὸ τὸ δεξιὸν πεζοδρόμιον. «Εἶμεθα χωρὶς ἄλλο πολὺ κοντὰ εἰς τὸ σπίτι των», ἐσκέφθη ἡ Μὶς Δούγλας. 'Η Σελήνη ἦτο τώρα κατακίτρινη καὶ ἐφιθύριζε μὲ χαμηλὴν φωνήν, σὰν νὰ ἔβλεπεν ὄνειρο. «Μαμμά, μαμμά!»

«Ἔτρεξε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ σαλονάκι...» (Σελ. 173, στ. γ'.)

Ἔξαφνα, ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς εἰς ἕνα ὡραῖον κτίριον, πολὺ ὑψηλόν, εἰσῆλθεν, ἀνέβη δύο πατώματα, χωρὶς κἂν νὰ στρέψῃ νὰ ἰδῇ ἂν τὴν ἀκολουθοῦσεν ἡ Μὶς Κόρα· καὶ τότε ἐκτύπησε τὸ κουδούνι.

Ἅμα τῆς ἤνοιξαν τὴν θύραν, ἡ μικροῦλα ἐπέρασεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν ἀπορίαν του δὲν ἐδοκίμασε κἂν νὰ τὴν κρατήσῃ, καὶ ἔτρεξε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ σαλονάκι, ὅπου ἡ μητέρα της τὴν ἐπερίμενε πάντοτε, ὅταν ἐπέστρεφε μαζὶ μὲ τὴν Λισβέτταν ἀπὸ τὸν περίπατον.

— Μαμμά!.... χρυσῆ μου μαμμόκα!

Ἐφώναξε τώρα μὲ ὅλην τὴν δύναμίν

της, κ' ἔκλαιε κ' ἐθρηνοῦσε, καὶ ἔτρεμεν ὅλη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

Ἔπειτα, ἔξαφνα, ἐσταμάτησε.

Μία κυρία ἔτρεξεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου καὶ ἔμεινεν ἄναυδος, ὅταν εἶδεν ἐκεῖνο τὸ ἄγνωστον κοριτσάκι, ποῦ ἐφώναζε, σὰν τρελλό, τὴν μητέρα του.

Ἐκείνη ἡ κυρία δὲν ὡμοίαζε διόλου μὲ τὴν κυρίαν Δαλόζ.

Ἡ Μὶς Δούγλας, ἡ ὁποία τὴν εἶχε ἀκολουθήσῃ, ἐξήγησε τὴν πλάνην της.

— Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ἐνόμισα πῶς εἶχα ἐμπρός μου κανένα τρελλὸ κοριτσάκι, εἶπεν ἡ νέα ἐκείνη κυρία, προσπαθοῦσα νὰ δείξῃ ὅτι δὲν τῆς εἶχε κακοφανῆ.

— Ὄχι, κυρία μου, δὲν εἶμαι τρελλή, ἀλλὰ θέλω τὴν μαμμά μου. Ὦ! ἂν ἠξεύρατε πῶς τὴν θέλω, πῶς τὴν ὀνειρεύομαι τὸ βράδυ, πῶς τὴν συλλογίζομαι πάντοτε, θὰ μ' ἐβοηθούσατε καὶ σεῖς νὰ τὴν εὕρω!

Ἡ ἀπελπισία τῶν παιδιῶν συγκινεῖ κάθε ἄνθρωπον. Ἡ ὡραία ἐκείνη κυρία, ποῦ εἶχε, καὶ αὐτή, μίαν μικροῦλαν κόρην, ἐπῆρε τὴν Σελήνην εἰς τὰ γόνατά της καὶ ἐπροσπάθησε νὰ καταπραΰνῃ τοὺς θρήνους της.

— Θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχής, ἂν ἠμπορέσω νὰ σὲ βοηθήσω, μικροῦλά μου. Πῶς λέγεται ἡ μαμμά σου;

— Δὲν ξέρω... εἶπε πάλιν μὲ λυγμοὺς καὶ δάκρυα ἡ μικροῦλα· δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ. Ἐγὼ τὴν ἔλεγα πάντοτε μαμμά...

Ἡ Μὶς Δούγλας διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῆς Σελήνης.

— Αὐτὰ ὁπωσδήποτε εἶνε ἐντελῶς ἔκτακτα πράγματα. Διὰ νὰ ἀνακαλυφθῇ ὅμως ποία ἦτο ἡ ἐνοικιάστρια αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ πατώματος, πρὸ ἑνὸς ἔτους, χρειάζονται μερικαὶ ἔρευναι. Τὸ σπίτι ἐπωλήθη, ὁ θυρωρὸς του εἶνε ἄλλος τώρα. Ἀλλὰ ἂν ἀπευθυνθῆτε εἰς τὸν πρῴην ἰδιοκτήτην... μπᾶ! τί τρελλὴ ποῦ εἶμαι!.. ἅμα ἀπέθανεν αὐτός, τότε ἐπωλήθη τὸ σπίτι του. Ἕνας δικηγόρος μόνον ἠμπορεῖ νὰ τὰ ξεκαθαρίσῃ αὐτά. Ἐκτὸς τούτου, ἂν βάλετε καμμίαν ἀγγελίαν εἰς τὰς ἐφημερίδας... ἐπὶ τέλους θὰ ὑπάρχουν, ὑποθέτω, καὶ ἄλλα μέσα...

— Βεβαίως, διέκοψεν ἡ Μὶς Κόρα, ἀλλὰ ἐγὼ κυρίως βασίζομαι εἰς τὴν πλήρη ἀφύπνισιν τοῦ μνημονικοῦ τῆς Σελήνης. Χθὲς μόλις ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Παρίσι, καὶ αὐτὴ μόνη της μὲ ὡδήγησε σήμερον ἐδῶ. Ἡ θεραπεία ἀκολουθεῖ καλὸν δρόμον.

Ἐχαιρέτισε τότε τὴν ὡραίαν κυρίαν, ἀφοῦ ἐζήτησε πάλιν συγγνώμην, διότι τὴν ἀνησύχησαν, καὶ κατέβη τὴν σκάλαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸ κοριτσάκι, ἐν τέταρτον τῆς ὥρας προτήτερα, εἶχεν ἀναβῇ μὲ τόσην ὁρμὴν χαρᾶς. Ἡ Σελήνη ἐφαίνετο τελείως ἐξηντλημένη, καὶ ἡ Μὶς Κόρα ἐφώναξεν ἕνα ἁμάξι. Ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἔβαλε τὴν Σελήνην νὰ κοιμηθῇ, διότι τὴν εἶδεν ὅτι εἶχε πάθῃ ἀπὸ ἰσχυρὸν ἐξαφνικὸν πυρετόν. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν δοκιμασίαν της. Ἡ φύσις φαίνεται ὅτι ἀνελάμβανεν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ὑγείαν τῆς διανοίας, ὅπως εἶχεν ἐπαναφέρῃ τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος.

Ἀπεφάσισε πρὸ πάντων νὰ διασκεδάζῃ τὴν προστατευομένην της, ἐνῷ ἔκαμνε τὰς ἐρεύνας της, χωρὶς νὰ τῆς κάμνῃ διόλου λόγον δι' αὐτάς. Ἡ Σελήνη γρήγορα ἀνέλαβεν ἀπὸ τὴν ἀδιαθεσίαν της, δὲν ἔκαμε δὲ κανένα ὑπαινιγμὸν διὰ τὴν ὀδυνηράν της ἀποτυχίαν. Ἐφαίνετο σὰν νὰ τὴν εἶχε λησμονήσῃ πραγματικῶς ὅμως πολὺ τὴν ἐσυλλογίζετο.

Ὅλον τὸ Παρίσι τῆς ἐφαίνετο γνώριμον. Εὔκολα εὕρισκε τὸν δρόμον ἕως εἰς τὴν συνοικίαν τῶν Ἠλυσίων Πεδίων, καί, ὅταν ἐπερνοῦσαν ἐμπρὸς ἀπὸ καμμίαν ἐκκλησίαν ἢ κανὲν μνημεῖον, ἔλεγεν ἀμέσως τὰ ὀνόματά των, φυσικώτατα. Ἀλλ' ἂν ἐξαιρέσετε αὐτά, αἱ πρόοδοί της ἐπροχωροῦσαν μὲ βραδύτατα βήματα.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Ἰωάννας Μαυρέ).

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 97ος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1906.

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1906.

2.—Ἕκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀδημοσιεύτων, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγώτεραι τῶν 10, οὔτε περισσότεραι τῶν 15.

3.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἑξῆς «Διαβεβαίωσιν», καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ ἀληθές του ὄνομα:

«Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαβεβαιῶ τὴν Διάπλασιν, ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλαχόθεν ἐκ χειρογράφου ἢ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς τῶν Δημωδῶν καὶ Ἀρχαίων Αἰνιγμάτων,) λεγομένην παρ' ἄλλου.»

4.—Ὅταν ἡ Διάπλασις σχηματίσῃ βάσιμον ὑπόνοιαν ὅτι μία συλλογή, (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιόνῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον,) εἶνε ἀντίγραφον ξένης ἐργασίας, ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεξαιρεθείσης εἴτε ἑκουσίως παραχωρηθείσης, δικαιοῦται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καί, ἂν θέλῃ, νὰναφέρῃ εἰς τ' Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύωνται—ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1906—αἱ ἐγκεκριμέναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, δικαιοῦται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητής, νὰ καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχὸν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένας ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὡρισμένη καὶ ἀποδειγμένη, νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε δημοσιευθῇ ἡ καταγγελλομένη Ἀσκήσις. Παραδείγματος χάριν: «Καταγγέλω τὴν ἐν τῇ Διαπλάσει ἐξ. » δημοσιευθεῖσαν Πνευματικὴν Ἄσκησιν ὑπ' » ἀριθ. 255 τοῦ ἔτους, ὡς ἀντιγραμμένην ἐκ » τῆς Διαπλάσεως, ἔτος 1890 τόμος 18, σελὶς » 32, Ἄσκησις 17. (Ὑπογραφή).» Ἐκάστη καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη εἰς χωριστὸν τεμάχιον χάρτου. — Αἱ κατογγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνυόμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφωνται εἰς ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν Βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὄχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις ἑκάστης συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ θἀφαιρῆται ἴσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελθεισῶν.

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατὸν πλήρης· νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐξ ἑκάστου εἴδους καὶ καθ' ἣν τάξιν δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν Διάπλασιν. (Οὕτως ὁ διαγωνιζόμενος ἔχει μεγαλητέραν πιθανότητα ἐπιτυχίας παρὰ ἐὰν ἠρκεῖτο εἰς ὀλίγα μόνον εἴδη Ἀσκήσεων).

7.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἑκάστης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου, πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις της. Ἀσκήσεις ἄνευ λύσεων ἀποκλείονται.

8.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώσουν εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν των, θὰ κατατεταχθοῦν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, οἱαδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν. Ἀπαραίτητος εἶνε καὶ ἡ σημείωσις τοῦ ψευδωνύμου, διότι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ διαγωνισθῇ κανεὶς μὲ τόνομά του.

9.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθαρογραμμέναι καὶ εὐανάγνωστοι, εἰς μεγάλο τετράδιον, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλόνεται τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς). Κεφάλαια ἀκατάστατα, μουντζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εἰς τὸ καλάθι.

10.—Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 97ον Διαγωνισμόν», εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ἰουνίου.—(Εἰμπορεῖτε νὰ τὰς στείλετε ὡς χειρόγραφα ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει, πληρώνοντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικά).

11.—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Β' Ἑξαμηνίας τοῦ 1906, θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὴν «Διάπλασιν» Ἀσκήσεις, κατ' ἐλευθέραν ἐκλογήν, ἐκ τῶν ἐγκριθησομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους θὰ δημοσιευθοῦν τ' ἀποτελέσματα καὶ θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Α' Ἑξαμηνίαν τοῦ 1907. Ἐν τῇ μεταξύ, οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὅρους πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ Βραβείων, (φυλλ. 1ον, σελ. 12).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος 94ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἔχοντες ἤδη ἑτοίμους Συλλογὰς νὰ τὰς στείλουν χωρὶς νὰ περιμένουν τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν μυθιστόρημα τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου (Φαίδωνος), κομψότατος τόμος ἐκ 240 σελίδων μὲ καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, πωλεῖται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ δραχμῶν ἢ φράγκων τριῶν (3).

[Ὁ κ. Ἀλέξανδρος Κ. Παλαμᾶς, ὁ ὁποῖος ἔδρασε καὶ εἰς τὸν κύκλον μας μὲ τὸ ψευδώνυμον *Ἀριελ*, εἶνε υἱὸς τοῦ κορυφαίου τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν κ. Κωστῆ Παλαμᾶ. Μόλονότι νεώτατος ἀκόμη,—μόλις εἶνε δεκαοκταετὴς καὶ μαθητὴς τῆς Γ' τοῦ Γυμνασίου,—ἔγραψεν ἤδη καὶ ἐδημοσίευσε πολλὰ ποιήματα, ἀποδεικνύοντα ὅτι εἶνε γνήσιος κληρονόμος τῆς πατρικῆς ἰδιοφυΐας. Περὶ τοῦ μικροῦ ποιητοῦ γίνεται λόγος πολὺς εἰς τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους. Τὸ «Ἡμερολόγιον» Σκόκου, ὁ «Νουμᾶς», καὶ προχθὲς ἀκόμη ἡ «Ἀκρόπολις», ἐδημοσίευσαν τὴν εἰκόνα του. Ὅλοι ἐπαινοῦν τοὺς ὡραίους στίχους τοῦ μικροῦ ποιητοῦ καὶ προλέγουν ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ γίνῃ μεγάλος. Διὰ νὰ ἴδοῦν πόσον καλὰ γράφει καὶ οἱ ὁμήλικοί του ἀναγνῶσται τῆς «Διαπλάσεως» δημοσιεύομεν κατωτέρω ἓν ποιημάτιον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔδωσεν ὁ κ. Ἀλέξανδρος Παλαμᾶς ἀπὸ τὴν ἀνέκδοτον συλλογήν του.— Σ. τ. Δ.]

ΤΟ ΞΩΚΚΛΗΣΙ

Ἕνα ξωκκλῆσι ἀσπροντυμένο
Στοῦ κάμπου μεσ' 'ς τὴ μοναξιά,
Μὲ τὸ σταυρὸ χορταριασμένο,
Μὲ τὴ ραΐσμένη Παναγιά·

Μιὰ τὸ λιοπύρι τὸ φλογίζει
Κ' ἡ λαύρα τοῦ μεσημεριοῦ,
Μιὰ καὶ ἡ δροσοῦλα τὸ δροσίζει
Τῆς χαραυγῆς καὶ τοῦ βραδιοῦ.

Ἐκεῖ τρυγύρω ἔχει βλαστήσῃ
Χορτάρι λιγοστό,
Καὶ λιγερὸ ἕνα κυπαρίσσι
Ποῦ χαιρετάει τὸν οὐρανό.

Α. Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Ὄθομα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν,
Δέσμη 25 τετραδίων μὲ ἐξώφυλλον καὶ πίνακα φρ. 3,—
Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—
Ἕκαστον τετράδιον φρ. 0,15

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου φρ. 1.50.

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικοὶ διάλογοι (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ 2,50.

Πρὸς ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὑπὲρ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδετον φρ. 3,50. Χρυσόδετ. φρ. 5.

Ὁ Φόβης. Ἔμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ σπίτι παρουσιάζεται νέα ὑπηρέτρια καὶ ἡ μητέρα τὴν ἀνακρίνει:

— Ποῦ ἦσουν πρῶτα;

— Στοῦ κυρίου Α.

— Καὶ γιατὶ ἔφυγες;

— Μ' ἔδιωξαν, γιατὶ ἐξέχασα μιὰ μέρα νὰ πλύνω τὰ παιδιά.

Καὶ τὰ παιδιὰ ἐν χορῷ:

— Πάρ' τηνε, μαμμά, πάρ' τηνε! καλὴ εἶνε!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμμήτου Καραγιώζη.

*
* *

Τὴν ἐπαύριον μιᾶς ἐκδρομῆς:

Μένα: — Ἐγὼ δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ ἀπόψε ἀπὸ τὴν πολλὴ κούρασι.

Κάκια: — Κ' ἐγὼ δὲν ἐκοιμήθηκα ἀπὸ τὴν πολλή... νύστα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Διπλωμάτου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ„

ΟΣΟΙ εἴχατε ἀνυπομονησίαν νὰ μοῦ στείλετε Πνευματικὰς Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν, ὅσοι μοῦ ἐστέλλατε κάθε τόσον κ' ἐλαμβάνατε τὴν ἀπάντησιν ὅτι δὲν εἶνε ἀκόμη καιρός, μάθετε ὅτι ὁ καιρὸς ἦλθε. Σᾶς παραπέμπω εἰς τὴν σημερινὴν προκήρυξιν τοῦ 97ου Διαγωνισμοῦ, διὰ νὰ ἰδῆτε τοὺς ὅρους καὶ νὰ συμμορφωθῆτε. Προπάντων νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι δέχομαι ἀσκήσεις *ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 10 Ἰουνίου*. Ἀργότερα ὄχι.

Κλάμματα καὶ κλάμματα ἔκαμε αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἡ *Δαφνοστεφὴς Ἑλλάς!*... Διότι οἱ γονεῖς της τῆς εἶχαν ὑποσχεθῆ νὰ τὴν στείλουν εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ ἴδῃ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας, καὶ ἔπειτα τὴν ἄφισαν εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ, μὲ νέαν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ τὴν στείλουν «ἀλλοτε». Οἱ γονεῖς πάντα ἔχουν δίκηο... Ἀλλὰ ἔλα ποῦ ἡ *Δαφνοστεφὴς Ἑλλὰς* τὸ εἶχε κομποδέσῃ, καὶ ἦτο πλέον βεβαία ὅτι θὰ ἐπατοῦσε χρόνον χῶμα ἑλληνικό, καὶ θὰνέπνεε ἀέρα ἐλευθερίας, καὶ θὰπελάμβανε τοὺς Ἀγῶνας, καὶ θὰ μὲ ἐπεσκέπτετο εἰς τὸ Γραφεῖόν μου... Κ' ἔξαφνα νὰ τῆς εἰποῦν «ἀλλοτε!» Κλαῖς ἢ δὲν κλαῖς. Τελοσπάντων, σὰν καλὸ παιδὶ ποῦ εἶνε, ἡ *Δαφνοστεφὴς Ἑλλὰς* ἐσκούπισε τὰ δάκρυά της, καὶ τώρα εὔχεται νὰ μὴν ἀργήσῃ αὐτὸ τὸ «ἀλλοτε». Τῆς τὸ εὔχομαι κ' ἐγώ.

Βεβαίως, *Πόθε τῶν Ἑλλήνων*, ὄχι μόνον κανεὶς δὲν ἐντρέπετο νὰ παίρνῃ εὔσημα ἀπὸ τὴν Διάπλασιν, ἀλλὰ ὅλοι τὰ ἐκυνηγοῦσαν, καθὼς λέγεις, μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπροκάλεσε τὴν κατάργησίν των, διότι πολλοὶ ἤρχισαν νὰγαποῦν περισσότερον τὰ Εὔσημα ἀπὸ τὴν Διάπλασιν...

Τὸ *Νεραϊδολούλουδο*, εἰς τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν του, μοῦ ὑπενθυμίζει τὴν Πρωταπριλιὰν ποῦ ἔκαμα πρὸ τεσσάρων ἐτῶν. Ἐδημοσίευε τότε ἓν ὡραῖον μυθιστόρημα «Ἔγγονος Αὐτοκράτορος». Τὴν 1ην Ἀπριλίου λοιπόν, ἐνῷ γύρω του τὸ ἐνδιαφέρον εἶχε κορυφωθῆ, ἐδημοσίευσα ὅτι μοῦ ἔκλεψαν τὸ γαλλικὸν πρωτότυπον, ὅτι ἄλλο ἀντίτυπον δὲν ὑπῆρχε πουθενά, καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν ἡ δημοσίευσις θὰ διεκόπτετο, ἐκτὸς ἂν εὕρισκε κανεὶς ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς μου νὰ μοῦ στείλῃ ἓν ἀντίτυπον, διὰ τὸ ὁποῖον ἐπλήρωνα κ' ἐγὼ δὲν ἐνθυμοῦμαι πόσα... Φαντασθῆτε τὴν ἀπελπισίαν ἐκείνων ποῦ τὸ ἐπίστευσαν...

Ἀλλὰ κατὰ τὴν γενικὴν γνώμην,—τὴν ὁποίαν διεμηνεύει σήμερον ὡραιότατα μία ἐπιστολὴ τοῦ *Ἀδαμαντίνου Χαρακτῆρος*,—ἡ ἐφετεινὴ πρωταπριλιὰ ἦτο πολὺ ὡραιοτέρα. Ὅσον διὰ τὸ *Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος*, ποῦ μ' ἐρωτᾷ διατί δὲν κάμνω κάθε χρόνον πρωταπριλιάν, ἂς μάθῃ ὅτι αὐτὸ γίνεται μόνον ὁπότε ἡ 1 Ἀπριλίου τυχαίνῃ νὰ εἶνε Σάββατον, ἡμέρα ἐκδόσεως τοῦ φύλλου.

Ὡραῖα τὰ κατάφερε τὴν πρωταπριλιὰν ἡ *Ἑλληνικὴ Φουστανέλλα*! Εἶπε ἕνα ψέμμα καὶ κατώρθωσε νὰ χάσῃ ἕνα ὡραῖον ταξειδάκι. Μὴν ἐρωτᾶτε πῶς συνέβη αὐτό, διότι εἶνε πολυλογία. Εἰμπορεῖτε ὅμως νὰ συλλυπηθῆτε τὴν *Ἑλληνικὴν Φουστανέλλαν* διὰ τὴν ὑπὲρ τὸ δέον μεγάλην ἐπιτυχίαν τῆς πρωταπριλιᾶς της!...

Ἡ *Γλυκεῖα Ἑλλὰς* αἔχει λίγο μυαλὸ καὶ κοντύνει νὰ τὸ χάσῃ κ' αὐτὸ μαζί μου.» Μὲ ἄλλους λόγους, εἶνε ξετρελλαμένη μὲ Κυριακές, πρωταπριλιές, Διαγωνισμοὺς καὶ τὰ ρέστα. Ἔ, μιὰ φάσις καὶ αὐτὴ τῆς Διαπλασίτιδος, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν εὔχομαι περαστικά.—Χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινε καλὰ ἡ ἀγαπητή μου *Ἐσμεράλδα* (αὐτὴ ὑπέφερεν ἀπὸ ἀρρώστειαν ἀληθινὴν) καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ.

Καὶ εἰς τὸ Δυρράχιον συνεστήθη Σύλλογος πρὸς διάδοσιν τοῦ φύλλου μου καὶ πρὸς ἐγγραφὴν ἀπόρων. Τὸν ἔκαμαν ὁ *Ἀδαμαντίνος Χαρακτήρ*, ὁ *Ὀρεινὸς τῆς Ἀλβανίας* καὶ ὁ *Κωστ. Σπύρου*, τοὺς ὁποίους εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν ἀγάπην των πρὸς τὸ περιοδικόν μας.

Ὑποθέτω ὅτι τὰ παράπονά σου εἶνε ἀστεῖα *Πτερωτὴ Καρδία*, καὶ ὅτι τὰ ἔγραφες διὰ νὰ γελάσω. Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς πληροφορίας σου καὶ τὰς περιέργους στατιστικάς. Ἡ «περιώνυμος *Ναυτοπούλα*,» ἡ ἀλησμόνητος εἰς τὸν κύκλον μας, εἶνε ἡ Δὶς Ἑλένη Σ. Λουκάτου, ἐξ Ἀργοστολίου.

Ὁ *Ἄγγελος Αὐγερινὸς* ἔκαμε μίαν ἀνακάλυψιν: ὅτι ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ πρώτου βιβλίου τοῦ κ. Φαίδωνος (1886) μέχρι τοῦ τελευταίου (1906) ἐπέρασαν 20 χρόνια. Ὥστε μετὰ πέντε ἀκόμη χρόνια (1911) ὁ κ. Φαίδων θὰ ἑορτάσῃ τὴν Εἰκοσιπενταετηρίδα του. Δηλαδή... ζῆσε, Μαῦρέ μου!

Ὁ *Λόφος τοῦ Γάνου* μοῦ γράφει ἀπὸ τὴν Νέαν Τόρκην. Εἶνε ἐγκατεστημένος ἐκεῖ, καὶ μολονότι βλέπει τόσα ὡραῖα περιοδικά, κανένα δὲν τοῦ φαίνεται σὰν τὴν Διάπλασιν, καὶ μόνον τὴν Διάπλασιν ἀγαπᾷ. Ὦ, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν ἀγάπην του.

Δὲν πρέπει, *Μαρουσία*, νὰ εἶσαι τόσον λυπημένη δι' αὐτό. Ὁ κ. Φαίδων σᾶς ἐξήγησε τὸν σκοπὸν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων καὶ σὲ παραπέμπω εἰς τὴν ἐπιστολήν του. Κ' ἐγὼ ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν θὰ ὠφελήσῃς τὸν ἑαυτόν σου ἢ ἄλλους, ἐργαζομένη πρὸς διάδοσιν ἄλλου περιοδικοῦ, τοιούτου ὁποῖον μοῦ τὸ παρεστᾷς.

Πρώτη-πρώτη μοῦ ἦλθεν ἡ Καλλιγραφία τῆς ἀγαπητῆς μου *Ἄφρας*. Περιμένω καὶ τὰς ἄλλας. Προπάντων εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ τὶ ὡραῖα Ὀλυμπιακὰ δελτάρια θὰ μοῦ ζωγραφίσετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόριο, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Γαλανόλευκη*, α. (Δ. Π.) *Μικρὸς Κινέζος*, α. (ἄνευ ἀρχικῶν) καὶ *Μυροδέσμη τῆς Δεκελείας* (Ν. Α.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Μικρὸς Μουσικός*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Ροδία* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Καρ-*

δίαν, Πολυθέλγητρον Νεότητα, Ἐαρινὴν Ἑσπέραν, Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας καὶ *Μικρασιάτην*·—ἡ *Γλυκεῖα Ἑλλὰς* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλόνων, Ὑπὲρ Πατρίδος* καὶ *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο*·—ὁ *Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης* μὲ τὴν *Ἀναίσθητον Καρδίαν, Ἐθνικὸν Ὄνειρον* καὶ *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου*·—ὁ *Γαλαξίας* μὲ τὸν *Πρίγκιπα Σμάραγδον, Ποιητὴν τοῦ Παρνασσοῦ* καὶ *Ζίνάν*·—ὁ *Οὐδεὶς* μὲ τὸν *Ἄγγελον τοῦ Ἐλέους, Κυανόφθαλμον Ἑλληνοπούλαν, Μαργαρίταν τοῦ Ἀγροῦ, Ἀμίμητον Γελωτοποιόν* καὶ *Κίτρινο Ντόμινο*·—ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὸ *Κίτρινο Ντόμινο, Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν, Ἀμίμητον Γελωτοποιόν, Χρυσοπτέρυγον Ὄνειρον* καὶ *Ἱππότην τῶν Λευκῶν Ὀρέων*·—*Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος* μὲ τὸν *Κυνηγὸν τῆς Σταρήθρας, Ὡραίαν Ἑλληνίδα, Μέλλοντα Διπλωμάτην, Ὑπὲρ Πατρίδος* καὶ *Ἅρμα τῆς Νίκης*·—ἡ *Νεράϊδα τῶν Ἀγράφων* μὲ τὸν *Οὖγον τοῦ Μονσοπράνου, Ὑποφώσκουσαν Ἡώ, Ὀλυμπιονίκην, Χωλὸν Διάβολον* καὶ *Μαγευμένην Ἀκροθαλασσιάν*·—τὸ *Θῦμα τοῦ Φθόνου* μὲ τὴν *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου*·—ὁ *Πόθος τῶν Ἑλλήνων* μὲ τὸν *Αἰθέρα, Ἐσμεράλδαν* καὶ *Μικρὸν Δόκιμον*·—τὸ *Κουφιοκάρυδο* μὲ τὴν *Αἴγλην τῆς Ἑλλάδος, Πτερωτὸν Ὄνειρον, Λευκοκύμαντον Αἰγιαλὸν* καὶ *Δούκισσαν τῶν Σαλόνων*·—τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* μὲ τὸ *Ἀγαπητὸ Ἀγγελοῦδι, Ἀμίμητον Γελωτοποιόν, Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* καὶ *Ἀννίβαν τὸν Καρχηδόνιον*· — ἡ *Γαλανόλευκη* μὲ τὸν *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν, Κωνσταντῖνον τὸν Μέγαν, Πτερωτὴν Καρδίαν, Ὑπερήφανον Φοίνικα* καὶ *Φρᾶ-Διάβολον*· — ὁ *Φρᾶ-Διάβολος* μὰ τὸ *Κίτρινο Ντόμινο, Λάτριν τοῦ Ἀπείρου, Νύκτα τῆς Κασταλλίας, Φλοῖσβον τῆς Θαλάσσης* καὶ *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν*·—ὁ *Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὴν *Φίλην τῶν Ζώων, Πάϊς, Ἰοστεφὲς Ἄστυ* καὶ *Ἀττικὴν Μυρσίνην*·—ἡ *Πτερωτὴ Καρδία* μὲ τὸν *Ψάλτην τῶν Ἡρώων, Φαληρικὸν Φλοῖσβον, Εἰμαρμένην, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* καὶ *Μέγα Ρεῦμα*·—τὸ *Κύκνειον Ἆσμα* μὲ τὴν *Μιράνταν*·—ὁ *Κρόταλος* μὲ τὸν *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν, Μισοκακόμοιρον* καὶ *Λάτριδα τῆς Φύσεως*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας* (δὲν εἶπα ὅτι δὲν δέχομαι καὶ ποιήματα εὐτράπελα· αὐτό, βλέπεις, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ ποιητοῦ· ὅσον διὰ τὴν κρίσιν μου, θὰ τὴν ἰδῇς προσεχῶς· ἀλλὰ διατί δὲν εἶνε γραμμένο μὲ τὸ χέρι σου;) *Κουφιοκάρυδο* (ἔστειλα;) *Σταυραετὸν* (ναί, ἀπὸ τότε ἐκάμαμεν πολλὰς προόδους, καὶ εὔχομαι νὰ ἔλθῃς γρήγορα νὰ τὰς ἰδῇς·) *Φρᾶ-Διάβολον, Κυριακὴν* Π. (ἐστάλη ἡ αΜαργ. Στ.») *Μέγαν Κωνσταντῖνον* (τὰ Ἐδσημα διατηροῦνται εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ·) *Βενιαμὶν τὸν Λέσβιον* (πολὺ ἐγελάσαμεν μὲ τὴν εὐφυεστάτην πρωταπριλιάν σου·) *Κύκνειον Ἆσμα* (ναί, κάλλιο ἀρὰ παρὰ ποτέ· τὸ πρῶτον ψευδώνυμόν σου δὲν τὸ ἔδωσα εἰς ἄλλην· ὥστε προτάσεις μὲ αὐτὸ δὲν θὰ δημοσιεύσω εἰς τὸ ἑξῆς·) *Πτερωτὸν Ἀγγελιαφόρον, Μαραμένην Γαζίαν* (πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου· ποιὸς τὴ χαρά σου τώρα· ποῦ θὰ λαμβάνῃς τὸ φύλλον . . . δύο ὧρες ἐνωρίτερα! καὶ θὰ τὸ διαβάζῃς πρώτη . . . ἀπὸ τὸν Γεωργάκη!) *Νύκτα τῆς Κασταλλίας* (εἰς τὸ προσεχές·) *Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα* (ὑπομονὴ λοιπὸν διὰ τοὺς Ἀγῶνας τοῦ 1910...) *Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου*, (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ὡραῖον δῶρον·) *Ἰνώ*, (βλέπω ὅτι ἡ ἀνυπομονησία σου δὲν ἔχει ὅρια·) *Θῦμα τοῦ Φθόνου* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *24 Ἀπριλίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Ἰουνίου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφουσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

252. Συλλαβόγριφος.

Τέσσαρα καὶ μόνα στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου
Συμφωνοῦν νὰ κάμουν ὅ,τι τοὺς ἀρέσῃ,
Κ' ἔκσμαν τὸν κόσμον ὅλον ἄνω-κάτω
Χωρὶς τίποτε νὰ φύσουν εἰς τὴν ἴδια θέσι.

253. Στοιχειόγριφος.

Ἕνας θεὸς ἠθέλησε τὴν κεφαλὴ νὰ λλάξῃ
Χωρὶς τὸ σῶμα τὸ λοιπὸν καθόλου νὰ πειράξῃ
Καὶ ψήλωσε καὶ ψήλωσε...καὶ τότε πιὰ ἐστάθη
Ὅταν ἡ νέα κεφαλὴ στὰ σύννεφα ἐχάθη.

254. Ἀναγραμματισμός.

Γκρεμίζεται ἐν ἀπ' τὰ βουνὰ
Ὄχι μὲ κρότο φοβερὸ
Ὡς ἴσως θὰ νομίσῃς,
Ἀλλ' ἥσυχα καὶ ἀπαλὰ
Μὲ ἕνα ψίθυρο ἐλαφρό . . .
Πῶς θὰ τὸ ἐξηγήσῃς;

255. Αἴνιγμα.

Μένω στῶν γέρων τὰ μυαλὰ καὶ ὄχι στῶν [παιδιῶν.
Εἶμαι τῆς γώρας μυθική, παράρχαια βασι- [λισσα.
Κι' ἀκόμη κάποιος σύντροφος πιστὸς τῶν τα- [ξειδιῶν . . .
Ἔ, ἀρκετὰ δὲν μίλησα;

256. Γωνία μετὰ σταυρόλεξις.

+ ★ ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀρχ. βασιλεὺς
+ + ★ ★ ★ ★ ★ = Ὀργανοπαίκτης
+ + + ★ ★ ★ ★ = Ἀνάπτει.
+ + + + ★ ★ ★ = Ἀρχαία χώρα.
+ + + + ★ ★ ★ = Ποταμὸς Τροίας
+ + + ★ ★ ★ ★ ★ = Νῆσος τοῦ Αἰγ.
+ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀστήρ.

Τὴν πυραμίδα ἀποτελοῦν οἱ σταυροί. Ἡ κάθετός της εἶνε τροφή· αἱ δὲ ἄλλαι τρεῖς λέξεις κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν ἄνω: ἐπίθετον, ἀρχαία πόλις, γεωμετρικὸν σχῆμα.

257—259. Λογοπαίγνια.

1.—Πότε εἰμποροῦμεν νὰ ζυγίσωμεν τὸν ἥλιον;

2.—Πῶς θὰ ἐλέγετο ὁ ἄνθρωπος ποῦ δὲν θὰ εἶχε κόκκαλα;

3.—Ποία εἶνε ἡ συγκινητικωτέρα πόλις;

260.—263. Μεταμορφώσεις.

1.—Τὸ *λεπτὸν* δι' 11 μεταμ. νὰ γίνῃ *ὥρα*.
2.—Ἡ *ὥρα* δι' 9 μεταμ. νὰ γίνῃ *μήν*.
3.—Ὁ *μὴν* δι' 9 μεταμ. νὰ γίνῃ *ἔτος*.
4.—Τὸ *ἔτος* δι' 8 μεταμ. νὰ γίνῃ *αἰών*.

264.—268. Μαγικαὶ Συλλαβαί.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἁπλῶν συλλαβῶν, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ὄσιρις, πεῖρα, Ἀνάφη, σταυρός, Αἴτνη.

269. Ἀκροστοιχίδες Ἀκροστοιχίδων.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῆς Α' ὁμάδος, τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν ἀθηναῖον στρατηγόν, τὰ δὲ δεύτερα πόλιν τῆς Τουρκίας.

Ἐπίσης τῆς Β' ὁμάδος τὰ πρῶτα ἀποτελοῦν ἀρχαῖον Βασιλέα καὶ τὰ δεύτερα θεάν.

Τῶν οὕτω σχηματισθησομένων τεσσάρων λέξεων, τὰ πρῶτα γράμματα ἀποτελοῦν ἀρχαῖον χωρίον τῆς Παλαιστίνης, τὰ δὲ τρίτα χώραν ἑλληνικήν:

Α' Ὁμάς.) 1, Ἀρχαῖος βασιλεύς. 2, Ἐπίσης. 3, Ρωμαῖος στρατηγός. 4, Ῥῆμα. 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Β' Ὁμάς.) 1, Προφήτης. 2 Ἀρχαία πόλις. 3, Ἀρχαῖος βασιλεύς. 4, Ζῶον ἄγριον. 5, Κόλπος τῆς Ἑλλάδος.

270. Γρῖφος Παραστατικός.

Πρόθεσις διεσύλλαβος—σύμφωνον—φωνῆεν—ἀντωνυμία κατ' αἰτιατ.—σύμφωνον—σύνδεσμος—φθόγγος—ὄνομα—πρόθεσις μονοσύλλαβος—ἀντωνυμία ἀόριστος.

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ Συλλογῆς τοῦ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 12.

141. Πύρρος (πῦρ, ρ, ὅς.) — 142. Βίος-Βίας.—143. Πέλαγος-πελαργός.—144. Περίθους.

145.
Ρ (Ῥήτωρ...)
Ε Ι Σ (ἔχΕΙΣ...)
Σ Τ Ο Μ Α (εἰΣ ΤΟ ΜΑλλον...)
Κ Ρ Α Ν Ι Ο Ν (αΚΡΑΝ ΙΟΝ...)

146. ΑΕΩΝΙΔΑΣ (ἐάν, ὠσαννά, ναί, Ἰδας, Διδώ, Ἄννα, Σιδών.) — 147. Βριλησσός.—148—152. Διὰ τοῦ ΔΡΑ: *Δράκων, δρᾶσις, δρᾶμα, Ἄδραστος, ἀδρανής.*—153. Μὴ χαίρῃς διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου.—154.—ΝΙΝΕΥΙ: (ὑπόΝοια, ΠισΙδία, ΠλΙΝτος, ἡμΕρα, δΥο, ὀαΙνα—ὑπὸ νῖ απ εἰς ι διὰ πλὴν ἰω-σῖ μὲ ρο-δύο ι ἑν α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἕνεκεν ἀπεριγράπτων γεγονότων ἀποχωροῦμεν Συλλόγου «Πανελλήνιος».—Τζένια Δεπάστα, Αἰμυλία Καραβία. (5'—67)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Καλλονὰς καὶ τοποθεσίας.— Mlle Angèle Raude, Nouvar Pacha 10, Alexandrie (Egypte). (5'—68)

Ὁ *Μέλλων Διπλωμάτης* εὐχαριστεῖ τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* καὶ τὸν Σύλλογον «Νίκην» διὰ τὰ συγχαρητήρια των.— Τὰς Δνίδας Κ. Μ. καὶ Μ. Π ἰδιαιτέρως χαιρετῷ καὶ εὐχαριστεῖ. (5'—69)

Τοὺς ἀσπασμούς σας, ἀγαπηταὶ *Ἐσμεράλδα* καὶ *Γλυκεῖα Ἑλλάς*, τοὺς τόσον γλυκεῖς, διότι ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μας, ἀνταποδίδω δι' ἐγκαρδίων χαρετισμῶν.— *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα.* (5'—70)

Τὸν ἀγαπητὸν Βάσον Πανογιαννόπουλον, ἀποτυχόντα πρόεδρον Συλλόγου «Νίκης,» συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως.— *Ἐθνικὴ Ἄμυνα.* (5'—71)

Παύω τὴν ἀνταλλαγὴν εὐχαριστῶν ὅλους τοὺς ἀποστείλαντάς μοι.— Γεώργιος Δημάκης, New-York. (5'—72)

Εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδίως μέλη ἡμετέρου Συλλόγου ἐμπιστευθέντα ἡμῖν αὖθις διοίκησιν αὐτοῦ. — *Προεδρεῖον «Νίκης».* (5'—73)

Εὐχαριστῶ θερμῶς μέλη «Νίκης» ψηφίσαντα ἡμετέρους ὑποψηφίους, ἀποτυχόντας ἕνεκεν ἐπεμβάσεων ἐκλεγέντος Προεδρείου.— *Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας*, ἀρχηγὸς ἀντιπολιτεύσεως «Νίκης». (5'—74)

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 9.—Στοὰ Πάππου.